
Kronika

Palestra 28/3-4(315-316), 115-133

1984

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

I. KRONIKA CENTRALNA

1.

Prezydium NRA na audiencji oficjalnej w Belwedrze

W dniu 25 stycznia 1984 r. Prezydium Naczelnej Rady Adwokackiej zostało przyjęte na audiencji oficjalnej w Belwedrze przez Przewodniczącego Rady Państwa prof. dra Henryka Jabłońskiego. W audiencji brał również udział Zastępca Przewodniczącego Rady Państwa prof. dr Kazimierz Secomski.

W toku rozmów zostały poruszone najważniejsze problemy adwokatury, przy czym zarówno sprawy w przyszłości jej nowej roli jako organu po-

rządki prawnego (art. 1 p.o.a.), jak i sprawy samorządu, szkolenia aplikantów adwokackich, doskonalenia zawodowego adwokatów, problematyki etyki zawodowej i inne.

Przewodniczący Rady Państwa żywo interesował się problematyką adwokacką, a jednocześnie w swojej wypowiedzi dał wyraz przekonaniu, że adwokatura jako istotny element państwowego porządku prawnego będzie korzystala w swojej pracy z wszechstronnej opieki i poparcia władz.

2.

Spotkanie przedstawicieli samorządu adwokatury z kierownictwem ZG ZSMP

W dniu 28 lutego 1984 r. odbyło się w siedzibie ZG ZSMP spotkanie kierownictwa ZG ZSMP z przedstawicielami samorządu adwokackiego. Ze strony ZSMP udział wzięli: przewodniczący ZG ZSMP dr Jerzy Jaskiernia i wiceprzewodniczący Centralnego Ośrodka Społeczno-Prawnego ZSMP Lech Obara oraz kierownicy wydziałów ZG, a ze strony NRA — prezes NRA adw. Maria Budzanowska, sekretarz adw. Halina Piekarska, sekretarz prawniczy adw. Stanisław Rymar oraz dyrektor Biura NRA Jacek Sarnowski. Podczas spotkania omówiono kierunki współpracy ZSMP (Ośrodków

Społeczno-Prawnych) i adwokatury w dziedzinie popularyzacji prawa wśród młodzieży, rzecznictwa interesów prawnych i inicjatyw ustawodawczych. Podkreślono, że w obecnej chwili istnieje pilna potrzeba ustalenia metod współdziałania w upowszechnianiu znajomości ordynacji wyborczej do rad narodowych i zasad funkcjonowania organów administracji państwowej. Powołano zespół roboczy do opracowania szczegółowych ustaleń związanych z tematyką spotkania.

S.R.

3.

Narada rzeczników dyscyplinarnych ORA w Naczelnej Radzie Adwokackiej

W dniu 18 lutego 1984 r. odbyła się robocza narada rzeczników dyscyplinarnych Okręgowych Rad Adwokac-

kich i Rzecznika Dyscyplinarnego Naczelnej Rady Adwokackiej i jego zastępców. Przedmiotem narady była

omówienie zakresu obowiązków rzeczników dyscyplinarnych obydwu szczebli na tle prawa o adwokaturze, rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim oraz regulaminu pracy rzeczników dyscyplinarnych.

W dyskusji, w której zabrało głos 23 uczestników narady, omówiono wiele wątpliwości nastrożających się przy interpretacji tych przepisów.

Zebrani podkreślali celowość narady, gdyż pozwoli ona na usprawnienie i ujednoczenie postępowań dyscyplinarnych. W toku dyskusji podnoszono także konieczność współpracy rzeczników dyscyplinarnych z referatami skarg. Referaty te bowiem stanowią pierwszy etap rozpatrywania napływających skarg na adwokatów i aplikantów adwokackich, a ich liczba jest, niestety, znaczna, gdyż w skali kraju sięga kilkuset rocznie. Zjawisko to stanowi przedmiot szczególnej uwagi samorządu adwokackiego, choć stwierdzić jednocześnie należy, że wyniki postępowań wyjaśniających wykazują, iż z tej ogromnej liczby skarg około 90% jest bezzasadnych, przy czym dotyczą one najczęściej pełnomocników przeciwników procesowych, i to w sytuacji, kiedy skarżący przegrał sprawę.

Skarg powodujących postępowanie

dyscyplinarne prowadzone przez rzeczników dyscyplinarnych jest — w skali kraju — kilkadziesiąt rocznie. Dotyczą one przede wszystkim niedopełnienia obowiązków zawodowych, jak np. niewniesienia w terminie środka odwoławczego, opłaty itp.

Umiejętność właściwego znalezienia się w każdej sytuacji jest umiejętnością trudną i nie każdy potrafi sobie z nią poradzić. Właśnie ta nieporadność stanowi, jak podkreślano w dyskusji, najczęstsze źródło niedostatków w pracy, a w konsekwencji — źródło skarg i postępowań dyscyplinarnych.

Dyskutanci podkreślali, że w ciągu ostatnich lat liczba spraw dyscyplinarnych maleje i aby nadal następowała poprawa w tym zakresie, nie wolno zapominać o doniosłości działań profilaktycznych. Naszym korporacyjnym nakazem jest natychmiastowe reagowanie na wszelkie niewłaściwości w pracy adwokatów i aplikantów adwokackich, kolidujące z zasadami etyki i godności zawodu. Tolerowanie takich uchybień jest w rezultacie nie tylko złą przysługą dla dobrego imienia adwokatury, ale świadczy także o niewłaściwym rozumieniu zasad koleżeństwa. W porę bowiem zwrócona uwaga czy też w porę udzielone ostrzeżenie uchronić może kolegę adwokata od błędów i ich kłopotliwych następstw.

4.

Wizyta w NRA przewodniczącego Zarządu Głównego ZSMP

Na posiedzeniu Prezydium NRA w dniu 16 stycznia 1984 r. prezes NRA adw. Maria Budzanowska złożyła informację o przebiegu wizyty w Naczelnej Radzie Adwokackiej w dniu 11 stycznia 1984 r. przewodniczącego Zarządu Głównego Związku Socjalistycznej Młodzieży Polskiej dra Jerzego Jaskierni. Przedmiotem rozmowy była wzajemna informacja o kie-

runkach działania w obecnej kadencji samorządu adwokackiego oraz aktualne zadania organizacji młodzieży polskiej. Podczas rozmowy ustalono potrzebę świadomości w zakresie poszerzenia świadomości prawnej oraz przeciwdziałania patologii społecznej i nadużyciom prawa. Uzgodniono odbycie wspólnego posiedzenia poświęconego omawianej wyżej problematyce.

5.

Decyzje Ministra Sprawiedliwości w sprawie wykonywania zawodu adwokata indywidualnie

Na wnioszek właściwych terenowo Okręgowych Rad Adwokackich Minister Sprawiedliwości wyraził zgodę na wykonywanie zawodu adwokata indywidualnie przez niżej wymienionych adwokatów:

1. na mocy decyzji z dnia 31 stycznia 1984 r.
— przez adw. Alfreda Włocha w miejscowości Police (woj. szczecińskie) do dnia 31 grudnia 1984 r.;
2. na mocy decyzji z dnia 30 stycznia 1984 r.
— przez adw. Kajetana Drozda w Koronowie (woj. bydgoskie) do dnia 31 grudnia 1984 r.;
3. na mocy decyzji z dnia 31 stycznia 1984 r.
— przez adw. Stefana Święcickiego w Pieniężnie do dnia 31 grudnia 1984 r.;
4. na mocy decyzji z dnia 13 stycznia 1984 r.
— przez adw. dra Mariana Koniecznego w Łapach;
5. na mocy decyzji z dnia 15 lutego 1984 r.
— przez adw. Stanisława Koszela

w Opolu Lubelskim, do dnia 31 grudnia 1984 r.

Prezydium NRA podjęło (według zapisu w protokole nr 8/83 z dnia 19 grudnia 1983 r.) starania o zwiększenie liczby pozytywnych decyzji w kwestii zezwolenia adwokatom na indywidualne wykonywanie zawodu oraz o ustalenie zobiektywizowanych kryteriów przy wydawaniu tych decyzji.

Prezydium NRA w porozumieniu z Ministerstwem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych wyjaśniło, że adwokat wykonujący zawód indywidualnie lub wspólnie z innym adwokatem opłaca składkę na ubezpieczenie społeczne na zasadach i w wysokości przewidzianej w rozporządzeniu Min. Pr., Pl. i SS z dnia 17 maja 1983 r. (Dz. U. Nr 8, poz. 138), tj. w takiej samej wysokości, jak adwokat wykonujący zawód w zespole adwokackim. W świetle prawa o adw. nie zachodzi więc potrzeba wydawania odrębnych przepisów w tym względzie.

s.m.

6.

Nawiązanie współpracy pomiędzy Ośrodkiem Badawczym Adwokatury a Ośrodkiem Badawczym Radców Prawnych

Przy Krajowej Radzie Radców Prawnych powołano Ośrodek Badawczy Radców Prawnych. Ze strony będącego w organizacji Ośrodka zwrócono

się o powołanie adw. Witolda Bayera w skład Rady Naukowej OBRP.

Między OBA a OBRP nastąpiło nawiązanie współpracy.

7.

Nominacje profesorskie w dziedzinie nauk prawnych

W dniu 31 stycznia 1984 r. Przewodniczący Rady Państwa prof. Henryk Jabłoński dokonał uroczystego

wręczenia w Belwederze kilkudziesięciu pracownikom naukowym nominacji profesorskich, które m.in. w dziedzi-

nie nauk prawnych otrzymali:
 tytuł profesora zwyczajnego — **Jerzy Służewski** z Uniwersytetu Warszawskiego;
 tytuł profesora nadzwyczajnego —

Aleksander Lichorowicz z Uniwersytetu Jagiellońskiego.

s.m.

II. Z ŻYCIA IZB ADWOKACKICH

Izba białostocka

Zgodnie z podjętą wcześniej w dniach 3, 4 i 14 stycznia 1984 r. uchwałą Okręgowej Rady Adwokackiej w Białymstoku w lokalu Zespołu Adwokackiego Nr 1 w Białymstoku odbyły się końcowe egzaminy aplikantów, którzy ukończyli już odbywanie aplikacji. Do egzaminu przystąpiło pięcioro aplikantów: Wojciech Krasowski, Zygmunt Niemotko, Kazimierz Niemotko i Hanna Targońska-Siwik, wszyscy z Izby białostockiej, oraz apl. Małgorzata Szarejko-Kondratowicz z Izby olsztyńskiej. W dwóch pierwszych dniach, tj. 3 i 4 stycznia, zdający opracowywali tematy pisemne z prawa karnego i prawa cywilnego, a w dniu 14 stycz-

nia przeprowadzony został egzamin ustny ze wszystkich, objętych kontrolą egzaminacyjną, przedmiotów.

Komisji egzaminacyjnej przewodniczył dziekan Okręgowej Rady Adwokackiej w Białymstoku adw. Witold Powichrowski, a Naczelną Radę Adwokacką reprezentował adw. Władysław Siła-Nowicki. W skład Komisji wchodziła także jako przedstawiciel ORA w Olsztynie adw. Danuta Wronka.

Wszyscy zdający uzyskali oceny pomyślne, przy czym z wynikiem bardzo dobrym złożył egzamin apl. Wojciech Krasowski z Łomży.

adw. Jerzy Korsak

Izba bielska

1. W dniach 3 i 4 lutego 1984 r. wyjątkowo intensywnie zatętniło życie Bielskiej Izby Adwokackiej. Okręgowa Rada Adwokacka w Bielsku-Białej gościła w tych dniach Panią Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej adw. Marię Budzanowską.

Na wstępie Pani Prezes wskazała na wybitnie demokratyczny charakter i przebieg wyborów, którym zawdzięcza piastowane obecnie w samorządzie adwokackim stanowisko. Zaakcentowała też wypływający stąd dla niej obowiązek przestrzegania zasad demokracji we wszystkich czynnościach i działaniach na wspomnianym stanowisku.

W dniu 3 lutego br. odbyło się naj-

pierw spotkanie Pani Prezes z radcami prawnymi okręgu bielskiego. W swym wystąpieniu nawiązała ona do nowych unormowań prawnych dotyczących radców prawnych i adwokatów oraz wzajemnych między nimi powiązań, wynikających z tychże przepisów. W czasie dyskusji dano wyraz przekonaniu o równorzędności i pokrewieństwie obu tych zawodów i przeciwstawiono się poglądom niektórych przedstawicieli palestry, jakoby wiadomości prawne i przygotowanie zawodowe radców prawnych miały być gorsze niż przedstawicieli zawodu adwokackiego. Wskazano na różnorodność niektórych dziedzin prawa obsługiwanych przez ludzi obu tych zawodów, co powoduje, że

w niektórych dziedzinach prawa teoretyczne i praktyczne przygotowanie w obu tych zawodach wprawdzie się nieco różni, ale z faktu tego nie można wyprowadzać wniosku o wyższości jednego z tych zawodów nad drugim. Przeciwwstawiono się też tendencjom do stawiania przeszkód przy przechodzeniu z jednego z tych zawodów do drugiego.

Stanowisko radców prawnych przedstawił też i poparł wicedziekan Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych Emil Berendowicz. Zarazem wskazał on na wzorowy wprost, nader przychylny stosunek Okręgowej Rady Adwokackiej w Bielsku-Białej i jej dziekana adw. dra Jerzego Siekluckiego do tworzącego się samorządu radcowskiego, a w szczególności na fakt udostępniania na potrzeby radców prawnych pomieszczeń ORA. W odpowiedzi na to dziekan dr Jerzy Sieklucki podkreślił oczywistość takiego stosunku właśnie ze względu na pokrewieństwo obu tych zawodów. Spotkanie to przebiegało w wyjątkowo ożywionej i miłej atmosferze, w związku z czym wyrażono pogląd o celowości i potrzebie ponowienia takich spotkań w przyszłości.

Bezpośrednio po omówionym wyżej spotkaniu z radcami prawnymi Pani Prezes spotkała się z przedstawicielami palestry bielskiej, którzy przybyli licznie z terenu Izby. Pani Prezes poinformowała zebranych o działalności NRA, o przedsięwzięciach i zamierzeniach w zakresie spraw ogólnozawodowych, o zagadnieniach dotyczących planowania i ustalenia „etatów” adwokackich i związanych z tym problemach, o projekcie zmiany taryfy (taksy) adwokackiej oraz o problemie adwokatów przechodzących na emeryturę w związku z osiągnięciem tzw. „granicy wieku”. W nawiązaniu do uchwalonych już przez NRA zadań kadencyjnych w okresie 1983—1986 poruszono też problem dalszego zatrud-

nienia adwokatów-emerytów, nasuwające się w związku z tym zagadnienia natury etyczno-moralnej, a także problem świadczeń socjalnych z funduszu samorządu adwokackiego. Wręczono też Pani Prezes pismo zawierające stosowne uwagi.

W dniu 4 lutego 1984 r. odbyło się posiedzenie Okręgowej Rady Adwokackiej w Bielsku-Białej z udziałem Prezes NRA. W toku tegoż posiedzenia jeszcze raz przedstawione zostały przez Panią Prezes zamierzenia NRA w zakresie dalszej demokratyzacji w działalności samorządu adwokackiego. Poruszono też zagadnienie ewentualnej likwidacji mniejszych okręgowych rad adwokackich, a to w celu zmniejszenia kosztów samorządu adwokackiego.

W czasie dyskusji na ten temat starły się dwa przeciwstawne poglądy, jeśli chodzi o ewentualność likwidacji m.in. także Okręgowej Rady Adwokackiej w Bielsku-Białej. Zwolennicy likwidacji ORA w Bielsku-Białej nie wzięli jednak pod uwagę takich okoliczności, jak stosunkowo duży obszar regionu Podbeskidzia i jego konfiguracji, fakt centralnego położenia Bielska-Białej na tymże obszarze, znaczna liczebność mieszkańców Bielska-Białej, prężność gospodarcza tego regionu, fakt umiejscowienia w Bielsku-Białej dużego stosunkowo Sądu Wojewódzkiego ze znaczną liczbą spraw wojewódzkich, znaczenie Bielska-Białej nie tylko gospodarcze (duży ośrodek przemysłowy), ale i polityczno-społeczne oraz kulturalno-oświatowe (siedziba filii Politechniki Łódzkiej) itd. Zwolennicy ewentualnego przyłączenia Bielskiej Izby Adwokackiej do Izby Adwokackiej Krakowskiej nie uwzględnili poza tym takiej okoliczności, jak odległość np. Cieszyna od Krakowa wynosząca około 140 km, odległość Żywca od Krakowa wynosząca około 100 km itd. Istnienie siedziby ORA w Bielsku-Białej wpływa stymulująco na szkolenie, na poziom i pracę zawodową adwokatury

bielskiej. Pozbawienie Bielska-Białej siedziby ORA stanowiłoby pewnego rodzaju degradację miejscowej palestry.

Na posiedzeniu ORA omówiono również inne istotne sprawy Izby bielskiej, jak polityka osobowa, przesłanki do planu rozmieszczenia adwokatów i aplikantów w Izbie, warunki pracy w zespołach, szkolenie aplikantów adwokackich i adwokatów oraz sprawy finansowe Izby. Posiedzenie zakończyło się po ożywionej dyskusji ze znacznym opóźnieniem w stosunku do projektowanego czasu. Wyrażono nadzieję, że

tego rodzaju posiedzenia z udziałem Pani Prezes NRA będą częściej realizowane.

2. Relacjonując wydarzenia z życia Izby bielskiej, należy też stwierdzić, że członek tej Izby adw. dr Jerzy Danko uchwałą Rady Państwa z 6 lipca 1983 r. odznaczony został Złotym Krzyżem Zasługi. Odznaczenie to zostało uroczystie wręczone na posiedzeniu Wojewódzkiego Zarządu ZPP w Bielsku-Białej.

adw. dr Filip Rosengarten

Izba krakowska

Sprawozdanie ze Zgromadzenia Izby Adwokackiej w Krakowie

L. Otwarcie Zgromadzenia i sprawozdania. W sobotę dnia 28 maja 1983 r. odbyło się w auli Wyższej Szkoły Pedagogicznej im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie Zgromadzenie Krakowskiej Izby Adwokackiej.

Gośćmi Zgromadzenia byli: prezes NRA prof. Kazimierz Buchała i dziekan Rady Adwokackiej w Rzeszowie adw. dr Wiesław Grzegorzcyk, którzy reprezentowali Prezydium NRA, wiceprezydent m. Krakowa Jan Nowak, prezes Sądu Wojewódzkiego w Krakowie Marian Litwa, prezes Sądu Wojewódzkiego w Tarnowie Henryk Trunow, prezes Ośrodka Zamiejscowego Naczelnego Sądu Administracyjnego Jan Błat, przedstawiciele KK PZPR i stronnictw politycznych.

Po powitaniu gości i uczestników Zgromadzenia dziekan Stanisław Warcholik wręczył wiceprezydentowi m. Krakowa Janowi Nowakowi adres Rady Adwokackiej z zawiadomieniem o zebraniu przez adwokatów krakowską i przekazaniu na rzecz Funduszu Odbudowy Zabytków Krakowa kwoty 500.000 zł. Później nastąpiło uczczenie

pamięci 24 adwokatów zmarłych w latach 1981 i 1982.

Po tych wstępnych ceremoniach Zgromadzenie przystąpiło do obrad, dokonując najpierw wyboru prezydium i komisji regulaminowych. Przewodniczącym zgromadzenia został adw. Zbigniew Dyka (Kraków), a jego zastępcami adw. Stefan Krawczuk (Nowy Sącz) i adw. Kazimierz Szpara (Tarnów), sekretarzami zaś adw. Stefan Mikuli i adw. Bolesław Zbierzchowski (oba j z Krakowa).

Następnie dziekan Stanisław Warcholik przedstawił krótkie sprawozdanie z działalności Rady Adwokackiej w okresie sprawozdawczym, powołując się na sprawozdanie pisemne zamieszczone w biuletynie, po czym swe wystąpienie poświęcił sytuacji ogólnej, zadaniom publicznym i społecznym adwokatury, ocenie nowego prawa o adwokaturze, sytuacji ekonomicznej i kadrowej zespołów adwokackich, problemom aplikacji adwokackiej oraz działalności społecznej adwokatury naszej Izby. W końcu dziekan S. Warcholik podziękował członkom Rady za ich współpracę w działalności samorządowej.

Następnie złożyli sprawozdania adw. Andrzej Łukawski, prezes Sądu

Dyscyplinarnego, oraz adw. Kazimierz Wójcikiewicz w imieniu Komisji Rewizyjnej.

II. Dyskusja. Dyskusja nad sprawozdaniami nie była zbyt długa, za to poruszono w niej wiele tematów.

Adw. Janusz Trzeźniowski skrytykował politykę inwestycyjną Rady Adwokackiej, a na tym tle odniósł się również krytycznie do działalności Komisji Rewizyjnej. Domagał się zacieśnienia współpracy pomiędzy sądownictwem a adwokaturą przez okresowe spotkanie się dla wymiany doświadczeń. Jako członek ZSL domagał się odpowiedniego zapisu w konstytucji PRL w sprawie gospodarstw chłopskich, jak również zniesienia stanu wojennego i ogólnej amnestii oraz postulował podjęcie przez zgromadzenie uchwał w tej sprawie.

Wicedziakan Jacek Zulawski, polemizując z poglądem przedmówcy, uzasadnił stanowisko Rady Adwokackiej w sprawie DPTA w Limanowej i nowej inwestycji w Nowym Targu.

Adw. Andrzej Rozmarynowicz uznał za pilne powołanie Trybunału Konstytucyjnego w celu urealnienia istniejącego w tym względzie prawnego rozwiązania. Nawiązując do wystąpienia dziekana w sprawie odnowy zabytków Krakowa, stwierdził, że odnowa ta będzie możliwa i celowa dopiero wówczas, kiedy zostanie zahamowana działalność niektórych przedsiębiorstw niszczących środowisko. Wezwał też adwokatów do czynnego uczestnictwa w pracach Klubu Ekologicznego.

Adw. Janusz Grzybowski omówił działalność Funduszu Wzajemnej Pomocy oraz przedstawił szczegółowo wnioski w sprawie zmian regulaminu Funduszu, przewidujące zwiększenie świadczeń Funduszu.

Adw. Andrzej Kubas przedstawił sytuację w środowiskach intelektualnych i twórczych podkreślając, że istnieje zagrożenie dla rozwoju nauki i

kultury. Na tym tle omówił cechy, jakimi powinno się odznaczać wszelkie działania władz i obywateli, a mianowicie racjonalność i rozwaga. Omówił także niektóre problemy samorządowe podnosząc, że samorząd musi umieć podejmować decyzje trudne i niepopularne, ale konieczne. Wreszcie przedstawił zagadnienie doskonalenia zawodowego i apelował o większe zainteresowanie sprawami pracowniczymi.

Adw. Stanisław Mierzwa skrytykował biuletyn sprawozdawczy Rady Adwokackiej jako zbyt ogólnikowy i nieobiektywny. Domagał się zachowania pełnej demokracji przy wyborach do władz Izby, wyrażając jednocześnie ubolewanie, że zgłoszono tylko dwóch kandydatów na stanowisko dziekana i po jednym na stanowisko prezesa Sądu Dyscyplinarnego i przewodniczącego Komisji Rewizyjnej. Zwrócił uwagę na požądowania godne warunki pracy w zespołach, widząc jednak możliwość poprawy w tym względzie przez otwieranie indywidualnych kancelarii. Apelował o ożywienie Klubu Adwokata oraz o żywszy udział w publikacjach i pracach „Palestry”.

Dyskusję zamknęło przemówienie prezesa NRA adw. prof. Kazimierza Buchały, który omówił nowe prawo o adwokaturze oraz działalność Naczelnej Rady Adwokackiej w wielu kierunkach. Ustosunkowując się do głosów w dyskusji prezes NRA podkreślił niezwykłą wagę Trybunału Konstytucyjnego.

III. Wybory. W toku dyskusji przewodniczący zarządził głosowanie na stanowisko dziekana Rady Adwokackiej, prezesa Sądu Dyscyplinarnego i przewodniczącego Komisji Rewizyjnej. W wyniku tajnego głosowania dziekanem został wybrany adw. **Stanisław Warcholik**, prezesem Sądu Dyscyplinarnego adw. **Andrzej Łukawski**, a przewodniczącym Komisji Rewizyjnej adw. **Stefan Mikuli**.

Do Rady Adwokackiej zostali wy-

brani: adw. Marian Anczyk — wicedziekan, adw. dr hab. Andrzej Kubas — wicedziekan, adw. Janusz Grzybowski — sekretarz, adw. Andrzej Rozmarynowicz — zastępca sekretarza, adw. Jacek Kański — skarbnik, adw. Zbigniew Dyka — rzecznik dyscyplinarny, adw. Tadeusz Bochenek, adw. Andrzej Buczkowski, adw. Antoni Deskur, adw. Stefan Krafczuk, adw. Stefan Płażek i adw. Marian Sadowski — członkowie. Na zastępców członków Rady Adwokackiej wybrano adw. Wacława Opałkę, adw. Wiesławę Zoll, adw. Kazimierza Pasierba i adw. Aleksandrę Korytowską.

Członkami Sądu Dyscyplinarnego zostali wybrani: adw. Andrzej Łukawski — prezes, adw. Adam Balon — wiceprezes, adw. Ryszard Trybowski, adw. Zbigniew Hess, adw. Zdzisław Radwanek, adw. Marek Sokołowski, adw. Bolesław Szczepaniak, adw. Andrzej Tarnawski, adw. Barbara Tyrałowa, adw. Janusz Ładoś, adw. Stanisław Badylak, adw. Andrzej Wunsch, adw. Maciej Sojka, adw. Józef Markowicz, adw. Kazimierz Wójcickiewicz, adw. Stanisław Janikowski, adw. Władysław Uzar — członkowie. Na zastępców członków Sądu Dyscyplinarnego wybrano: adw. Stanisława Kłysa, adw. Stanisława Wachtę i adw. Ryszarda Brodowskiego.

Do Komisji Rewizyjnej zostali wybrani: adw. Stefan Mikuli przewodniczący, adw. Stanisław Staniszewski, adw. Ryszard Rażny, adw. Janusz Gładyszowski i adw. Zbigniew Wawrykiewicz — członkowie, a na zastępców adw. Krystyna Sieniawska i adw. Jolanta Ostrowska-Jaźwiecka.

Wreszcie delegatami na Krajowy Zjazd Adwokatury zostali wybrani następujący adwokaci: Andrzej Kubas, Kazimierz Buchała, Zbigniew Dyka, Janusz Grzybowski, Andrzej Łukawski, Marian Anczyk, Jacek Kański, Kazimierz Ostrowski, Stanisław Warcholik,

Edward Kaleta, Andrzej Buczkowski, Marian Sadowski, Bolesław Szczepaniak, Andrzej Rozmarynowicz, Stanisław Mierzwa, Janusz Gładyszowski, Andrzej Tarnawski, Ryszard Rażny, Jacek Żuławski, Tadeusz Bochenek, Zbigniew Rene, Jerzy Ostafil, Wiesława Zoll i Stefan Płażek.

IV. Uchwały. Zgromadzenie Izby oprócz uchwalenia budżetu i składki na rzecz Izby uchwaliło również zmianę regulaminu Funduszu Wzajemnej Pomocy, co pozwoli na zwiększenie świadczeń tego Funduszu na rzecz adwokatów.

Zgromadzenie podjęło także szereg uchwał natury ogólnej, zwracając się w tym zakresie z dezzyderatami do Naczelnej Rady Adwokackiej. Między innymi Zgromadzenie zwróciło się do NRA, aby wystąpiła o całkowite zniesienie stanu wojennego, o uchwalenie ustawy amnestyjnej dla więźniów politycznych, o uregulowanie statusu więźnia politycznego przez prawne określenie tego pojęcia i wprowadzenie odpowiednich zmian w ustawodawstwie karnym. Dalej, Zgromadzenie postulowało, aby Naczelna Rada Adwokacka wystąpiła w sprawie konieczności wznowienia prac nad projektami zmian kodyfikacyjnych w zakresie ustawodawstwa karnego oraz prawa o ustroju sądów w celu uwzględnienia postulatów wprowadzenia ferii sądowych. Uchwała wzywa również NRA o wystąpienie w sprawie zapisu w Konstytucji PRL gwarantującego trwałość własności chłopskich gospodarstw rolnych oraz w sprawie wydania ustawy o Trybunale Konstytucyjnym.

Zgromadzenie Izby wezwało wszystkich swych członków o podjęcie na nowo akcji zbiórki funduszy na odnowę Krakowa. Apelowało o to również do całej adwokatury Polskiej oraz do bratnich adwokatów węgierskiej, austriackiej i francuskiej. Wreszcie Zgromadzenie zwróciło się z apelem do członków Izby o aktywny udział

w akcji ochrony środowiska naturalnego Krakowa. Szczególnie podniosłym i uroczystym momentem było podjęcie uchwały, że adw. dr Stefan Kosiński dobrze zasłużył się adwokaturze. Cała Izba chciała w ten sposób dać wy-

raz swemu uznaniu i wdzięczności za długoletnią i ofiarną pracę tego wybitnego adwokata i zasłużonego działacza samorządowego.

S. Synowiec

Izba lubelska

1. Spotkanie wigilijne Koła Seniorów. Staraniem ORA w Lublinie, a zwłaszcza członka Rady odpowiedzialnego za sprawy socjalno-bytowe, mianowicie adw. Jolanty Krzyżanowskiej, odbyło się — w porozumieniu z Kolem Seniorów — w dniu 15 grudnia 1983 r. w lokalu Rady spotkanie wigilijne adwokatów-emerytów i rencistów. Miłą uroczystość w obecności członków prezydium ORA otworzył dziekan adw. Jan Czyżewski. Funkcję gospodarza pełnił prezes Koła Seniorów, b. dziekan adw. Walenty Lipiec. W czasie wzruszającego spotkania łamano się opłatkiem, składano sobie serdeczne życzenia, śpiewano kolędy oraz dzielono się licznymi wspomnieniami.

2. Spotkanie prezydium NRA z adwokatami odchodzącymi na emeryturę. Po wprowadzeniu przez nowe prawo o adwokaturze ograniczeń w wykonywaniu zawodu adwokata z powodu ukończenia określonego wieku, odeszło na emeryturę z Izby lubelskiej z dniem 31 grudnia 1983 r. jednorazowo 15 adwokatów. Fakt ten stał się powodem zaproszenia przez prezydium ORA na okolicznościowe spotkanie wszystkich odchodzących z zawodu Koleżanek i Kolegów. W toku spotkania, z naturalnym w takiej sytuacji wzruszeniem, dziekan Rady adw. Jan Czyżewski ser-

decznie podziękował wszystkim odchodzącym za ich wieloletnią i ofiarną pracę w służbie drugiemu człowiekowi, życzył im wielu lat zdrowia oraz wyraził przekonanie, że odejście na emeryturę nie będzie oznaczało zaprzestania kontaktów i pracy społecznej w samorządzie adwokackim.

3. Zmiany w kierownictwach zespołów adwokackich. Na skutek różnych przyczyn nastąpiły zmiany w toku kadencji w kierownictwach zespołów adwokackich. I tak, na skutek zgonu dotychczasowego kierownika Zespołu Adwokackiego Nr 5 w Lublinie adw. Stanisława Kraka nowym kierownikiem tego Zespołu został dotychczasowy jego zastępca adw. Zenon Słowicki, a zastępcą kierownika — adw. Włodzimierz Wysocki. Wobec zaś przejścia na emeryturę kierownika Zespołu Adwokackiego Nr 2 w Lublinie adw. Piotra Pytki i rezygnacji jego zastępcy adw. Romana Pyszyckiego, nowym kierownikiem tego Zespołu wybrano adw. dra Henryka Popiołka, a zastępcą — adw. Martę Jarosławską. Również w Zamościu wskutek rezygnacji z funkcji zastępcy kierownika adw. Szczepana Semczuka wybrano na to stanowisko adw. Marię Palonka-Czwał.

adw. Ferdynand Rymarz

Izba plocka

W dniu 12 czerwca 1983 r. w sali Towarzystwa Naukowego Płockiego odbyło się Zwyczajne Zgromadzenie Izby Adwokackiej w Płocku.

Obrady otworzył dziekan Rady adw. Tadeusz Kowalewski, witając zebranych członków Izby oraz gości: wiceprezesa SW w Płocku Jana Kacprza-

ka, kierownika Wydziału Admin. KW PZPR w Płocku Adama Różańskiego, sekretarza KW SD w Płocku Stefana Podgórskiego, przedstawiciela Okręgowej Izby Radców Prawnych Władysława Sosińskiego oraz delegatów NRA adw. Jana Ciećwierza i adw. Macieja Dubois.

Przewodniczącym Zgromadzenia wybrano adw. Jana Chyczewskiego, a na protokolantów powołano apl. adw. Jolanę Żółtowską i apl. adw. Wojciecha Napiórkowskiego.

Minutą ciszy uczcili zebrani pamięć zmarłych kolegów: adw. Kazimierza Radomyskiego (Z.A. Nr 1 w Płocku), adw. Antoniego Naumowicza (Z.A. w Kutnie), adw. Jana Szczepaniaka (Z.A. w Łęczycy) i adw. Zbigniewa Skraburskiego (Z.A. w Kutnie).

Sprawozdanie z działalności ustępującej Rady za ostatnie 2 lata złożył dziekan adw. Tadeusz Kowalewski, przedstawiając obszernie zasadnicze problemy nurtujące adwokaturę płocką w okresie sprawozdawczym. Sprawozdanie w zakresie spraw dyscyplinarnych złożyli adw. adw. Wacław Kujawa, prezes Sądu Dyscyplinarnego, i Marian Bieniak, rzecznik dyscyplinarny.

W dyskusji nad sprawozdaniem zabrali głos: adw. Jerzy Zieliński (skarbnik), który skomentował sprawozdanie w części dotyczącej spraw finansowych, oraz sędzia SW Jan Kacprzak (wiceprezes SW w Płocku), który poinformował obecnych o zamiarze utworzenia Sądu Rejonowego w Gostyninie oraz Wydziału Rodzinnego w Sądzie Rejonowym w Łęczycy.

Następnie na temat rozmieszczenia i liczby adwokatów w poszczególnych zespołach wypowiadali się kierownicy wszystkich zespołów z terenu Izby. Zdaniem kierowników: Zespołu Adwokackiego w Łęczycy, Zespołu Adwokackiego Nr 2 w Płocku, Zespołu Adwokackiego w Ciechanowie, Zespołu

Adwokackiego w Mławie i Zespołu Adwokackiego w Płońsku limity wyznaczone dla tych zespołów powinny ulec zmniejszeniu.

W dalszej części obrad Zgromadzenie przystąpiło do wyboru nowych władz samorządowych Izby oraz delegatów na Krajowy Zjazd Adwokatury. W wyniku przeprowadzonych wyborów wybrani zostali do Rady Adwokackiej: na stanowisko dziekana adw. **Tadeusz Kowalewski**, na stanowisko prezesa Sądu Dyscyplinarnego adw. **Marian Bieniak**, na stanowisko przewodniczącego Komisji Rewizyjnej adw. **Andrzej Siemiński**.

Na członków Okręgowej Rady Adwokackiej wybrano adw. adw.: Stefana Cendrowskiego, Stanisława Gutkowskiego, Piotra Kalinowskiego, Wiktora Kołakowskiego, Jacka Pijanowskiego i Jerzego Zielińskiego, a na zastępców adw. adw. Barbarę Orłowską i Zbigniewa Tłuchowskiego.

Do Sądu Dyscyplinarnego zostali wybrani adw. adw.: Wiesław Skorupski, Wiesław Małecki, Teresa Mirska, Michał Kossowski, Ryszard Tollik, Leon Bąkowski, Witold Gąszcz i Wacław Kujawa, natomiast zastępcami zostali adw. adw. Janusz Jesionkiewicz i Joanna Kaczorowska.

W skład Komisji Rewizyjnej weszli adw. adw.: Jan Chyczewski i Krystyna Pijanowska, a jako zastępcy adw. adw. Sławomir Frelek i Ewa Sabalska.

Delegatami na Krajowy Zjazd Adwokatury zostali adw. adw.: Piotr Kalinowski, Kazimierz Askanas, Wiesław Małecki, Andrzej Descours, Zbigniew Tłuchowski i Andrzej Siemiński.

Zabierając głos jako przedstawiciel NRA, adw. Jan Ciećwierz poruszył szereg problemów dotyczących samorządu adwokackiego na tle przepisów nowej ustawy o adwokaturze oraz złożył serdeczne gratulacje i ży-

czenia owocnej pracy nowo wybranym członkom samorządu Izby płockiej.

W dalszej części obrad Zgromadzenie udzieliło — na wniosek przewodniczącego Komisji Rewizyjnej adw. Roberta Oleńc z u k a — absolutorium ustępującej Radzie. Następnie zatwierdzone zostały wnioski finansowe przedstawione przez Radę na rok 1984, z tą jednak zmianą, zgodną zresztą z postulatem Komisji Wnioskowej, żeby wypłacany adwokatowi odbywającemu ćwiczenia wojskowe ekwiwalent pieniężny (z fun-

duszów ORA) stanowił przeciętne wynagrodzenie z ostatnich 3 miesięcy.

Na zakończenie Zgromadzenia dziekan adw. Tadeusz Kowalewski podziękował wszystkim zebrany za czynne i owocne uczestnictwo w obradach i jednocześnie zapewnił, że wraz z pozostałymi członkami samorządu dalej służyć będzie interesom adwokatów płockiej.

adw. Jerzy Zieliński

Izba poznańska

1. Uchwałą z dnia 10 czerwca 1983 r. Okręgowa Rada Adwokacka w Poznaniu powołała Komisję Kultury i Oświaty, której przewodniczącym został adw. Henryk Janiec. Po okresie wakacyjnym Komisja rozpoczęła swą działalność, organizując w odstępach 2-miesięcznych otwarte spotkania w siedzibie Rady. Komisja pragnie przez prezentację wszelkiego rodzaju hobbistów, kolekcjonerów i w ogóle kolegów mających zainteresowanie wykraczające poza ramy pracy zawodowej rozwijać i pobudzać różnorodną, szeroko rozumianą twórczość kulturalną członków Izby.

Na spotkaniu w dniu 7 października 1983 r., inaugurującym działalność powyższej Komisji, adw. Henryk Janiec wygłosił pogadankę na temat: „Knossos — kolebka kultury europejskiej”, będącą owocem jego zainteresowań antyczną Grecją oraz odbytą podróżą na Kretę. Przez przypomnienie mitów związanych z Kretą i ich odbiciem w rzeźbie i malarstwie różnych wieków oraz przez przedstawienie wyników wykopaliisk archeologicznych w Knossos dokonał obszernego omówienia tego fenomenu w dziejach Europy, jaki stanowiła kultura minojska. Pogadanka ilustrowana była kolorowymi przeźroczkami z Knossos i Iraklionu.

Kolejną imprezą Komisji był „Wieczór poezji” adw. Janusza Waliszew-

skiego. Odbyła się ona w dniu 2 grudnia 1983 r. Spotkanie dało możliwość zapoznania się z bogatą twórczością poetycką adw. Janusza Waliszewskiego, uprawianą przez niego od wielu lat. W części pierwszej adw. Waliszewski recytował swoje piękne i oryginalne wiersze, informując o czasie i okolicznościach ich powstania. Następnie obecni usłyszeli recytacje wierszy poetów rosyjskich i francuskich w tłumaczeniu adw. Waliszewskiego. Recytacje przeplatane były uwagami na temat warsztatu pisarskiego oraz zainteresowań literackich autora. Wiersze ujmowały nastrojowością oraz poetyckim kunsztem.

Na dzień 3 lutego 1984 r. przewidziano „Spotkanie bibliofilów”, a następnie urządzona zostanie wystawa zbiorów numizmatycznych adw. Schefflera oraz „Wieczór muzyczny” adw. Urbanowicza.

2. Doroczne zebranie kierowników zespołów Izby poznańskiej odbyło się w dniu 10 września 1983 r. Celem spotkania było przekazanie informacji interesujących środowisko adwokackie, zacieśnienie kontaktów z zespołami, sprawa opiekunów zespołów oraz omówienie i wyjaśnienie niektórych niejasności i problemów z dziedziny finansowej zespołów adwokackich.

Dziekan poinformował kierowników

zespołów o zajętych stanowiskach NRA i Ministerstwa Sprawiedliwości w kwestii limitów członków poszczególnych zespołów adwokackich. W dyskusji wiele miejsca poświęcono propozycjom dotyczącym limitów dla poszczególnych zespołów, konieczności ustalenia jednolitych kryteriów przy uwzględnieniu aktualnych potrzeb w zakresie obsługi prawnej dla danego sądu i możliwości lokalowych zespołów.

3. W tym samym czasie powołano Komisję Sportu, Turystyki i Wypoczynku, która przejęła działalność sekcji tenisowej i komisji socjalnej ORA. W okresie wakacyjnym odbywały się gry treningowe na korcie tenisowym, położonym przy Gminnym Ośrodku Kultury w Przeźmierowie, a ponadto bardziej zaawansowani koledzy odbywali treningi w ramach Sekcji Rekreacji klubów tenisowych „Warta”, AZS i „Olimpia” w Poznaniu.

W dniach od 12 do 14 maja 1983 r. odbyły się w Poznaniu V Mistrzostwa Polski Adwokatów w tenisie ziemnym. W pracach Komitetu Organizacyjnego czynny udział brali członkowie Sekcji tenisowej, którzy poświęcili wiele czasu na przygotowanie zawodów. Większość członków Sekcji startowała w Mistrzostwach, zajmując w nich wysokie miejsca indywidualne oraz I miejsce w punktacji drużynowej i zdobywając

Puchar Przechodni, ufundowany przez Ośrodek Badawczy Adwokatury.

Członkowie Sekcji w dniach od 2 do 4 września 1983 r. brali udział w turnieju tenisowym w Barlinku, zorganizowanym przez kolegów z województwa gorzowskiego. Wprawdzie turniej nie rozegrano do końca, ale w poszczególnych grupach członkowie Sekcji zajęli wysokie pozycje.

Komisja Sportu, Turystyki i Wypoczynku zorganizowała w dniach 17 i 18 września 1983 r. turniej klasyfikacyjny na zakończenie sezonu tenisowego. Wzięło w nim udział 10 zawodniczek i zawodników. I miejsce w turnieju zajął adw. Janusz Eichstädt, drugie — adw. Włodzimierz Zadencki, a trzecie — adw. Janusz Banaś.

Poczynając od października 1983 r. Komisja Sportu, Turystyki i Wypoczynku, w porozumieniu z TKKF Winogrady, zorganizowała gry treningowe w tenisie stołowym w sali gimnastycznej jednej ze szkół podstawowych Poznania.

W dniu 18 listopada 1983 r. Komisja zorganizowała bal sympatyków sportu. Planowano również zorganizowanie biegów narciarskich adwokatów, ale impreza ta nie odbyła się z braku odpowiednich warunków atmosferycznych.

adw. Jerzy Pomin

Izba rzeszowska

1. Udział delegacji Izby rzeszowskiej w sympozjum w Weissenbach am Attersee w Austrii. W dniach od 11 do 14 września 1983 r. odbyła się w Austrii w miejscowości Weissenbach międzynarodowa konferencja-sympozjum na temat odpowiedzialności karnej nieletnich i adwokackiej tajemnicy zawodowego (Der Tagung über Jugendgerichtsbarkeit und Anwaltliches Standesrecht — Verschwiegenheitspflicht),

zorganizowana przez adwokaturę austriacką wspólnie z Komisją prawną Ministerstwa Sprawiedliwości Austrii.

W konferencji tej wzięła udział delegacja polska w składzie 15 osób, której przewodniczył wiceprezes NRA adw. Jerzy Biejał z Warszawy, a na liście delegatów znaleźli się również przedstawiciele Izby rzeszowskiej w składzie następujących adwokatów: dziekan Rady dr Wiesław Grzegorzczak, wicedziekan Mieczysław Cincio, sekretarz Rady

dr Piotr Blajer oraz Andrzej Grzywacz. Delegacja nasza przybyła z opóźnieniem ze względu na wybory, które w naszej Izbie odbyły się w dniu 10 września.

Słowo wstępne na konferencji wygłosił adw. dr Walter Schuppich, a inne referaty wygłosili: prof. Udo Jesionek, Herbert Horbich, Leo Kaltenböck oraz minister sprawiedliwości Harald Ofner. Ze strony polskiej referaty wygłosili: adw. Biejał, adw. Grzegorzczuk oraz adw. Kubas z Krakowa. Należy dodać, że pozostali uczestnicy wzięli żywy udział w dyskusji.

Abstrahując od tematyki sympozjum — spotkanie z adwokaturą austriacką miało charakter wymiany doświadczeń między adwokaturą austriacką a polską oraz nawiązania kontaktów zawodowych, przy czym przyjęcie adwokatów polskich było bardzo serdeczne i pozwoliło na zacieśnienie kontaktów zawodowych między palestrą obu krajów.

Bardzo przyjemnie zrelacjonowała prasa austriacka nasz pobyt, a w szczególności codzienna gazeta „Salzburger Nachrichten”, podając szczegółowo sprawozdanie z przebiegu konferencji. Impreza była nader udana, albowiem zbiegła się z rocznicą 300-lecia Odsieczy Wiedeńskiej. W Austrii, a konkretnie w Wiedniu, rocznica ta była szczególnie uroczyście obchodzona, a szczytowym punktem programu uroczystych obchodów była wystawa pt. „300 lat Turków pod Wiedniem”. Oczywiście delegacja nasza zwiedziła dokładnie wystawę, jak również szereg zabytkowych obiektów naddunajskiej stolicy, a między innym Schönbrun. Kahlenberg, Hofburg i inne obiekty o zabytkowym charakterze.

Nie sposób pominąć wspaniałej wycieczki krajoznawczej w Alpy Austriackie włącznie z ich najwyższym szczytem Grossglocner oraz do miejscowości położonych u podnóża tego wspaniałego pasma górskiego.

Wreszcie popołudniowe niedzielne party u hofrata dra Schwarza było miłym akcentem pobytu naszej delegacji w Wiedniu.

W tym miejscu wyrażamy serdeczne podziękowanie naszym miłym sąsiadom, którzy w ten sposób chcieli połączyć zawodowe sympozjum z innymi imprezami i uatrakcyjnić nam pobyt w tym pięknym kraju.

Również naszym kolegom jako organizatorom, a w szczególności dziekanowi Rady adw. drowi Wiesławowi Grzegorzczukowi, należą się słowa uznania za umożliwienie przedstawicielom adwokatury polskiej uczestniczenia w roku jubileuszowym 300-lecia Victorii wiedeńskiej.

Wróciliśmy z pełnym ładunkiem wrażeń, a co najważniejsze — dowiedzieliśmy się rzeczy bardzo ciekawych. Przykładowo: w naszej pragmatyce adwokackiej zwolnienie adwokata przez klienta od obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej jest bez znaczenia, gdyż nadal tajemnica taka obowiązuje, a tymczasem w Austrii zwolnienie adwokata przez klienta z tajemnicy zawodowej automatycznie pozwala adwokatowi na ujawnienie nawet szczegółów tych czy innych procesów. Ale to tylko tak na marginesie niniejszej notatki, żeby wykazać, iż pewne problemy zawodowe adwokatury, jakkolwiek wspólne dla adwokatury nie tylko światowej, ale i europejskiej, w zasadniczych kwestiach są, niestety, różne w różnych krajach.

Tą ciekawostką należałoby zakończyć krótkie, ale jakże miłe sprawozdanie z pobytu w przyjaznej nam Austrii i wśród serdecznych Kolegów-adwokatów tego kraju.

2. Egzamin adwokacki w Izbie. W dniach 27—28 stycznia 1984 r. oraz 11 lutego 1984 r. odbył się w naszej Izbie egzamin adwokacki, do którego przystąpiło dwóch aplikantów: Jacek Kotliński z Jarosławia i Krzysztof Świerczewski z Rzeszowa.

Komisji egzaminacyjnej przewodniczył dziekan Rady adw. dr Wiesław Grzegorzczuk, a z ramienia Naczelnej Rady Adwokackiej w Komisji wziął udział członek NRA Jerzy Ostafil, adwokat z Krakowa. Obaj aplikanci złożyli egzamin z wynikiem pozytywnym, zostaną oni wpisani na listę adwokatów-członków naszej Izby, z wyłączeniem jednak Rzeszowa. Praktycznie Rzeszów nie może w ciągu najbliższych lat przyjąć nowych adwokatów wobec nadmiaru adwokatów w tym mieście. Datuje się to od czasów, gdy Rzeszów jako miasto wojewódzkie przed reformą administracyjną w 1975 r. miał tylko jeden Sąd Wojewódzki, a po tej reformie powstały na tym terenie jeszcze trzy okręgi Sądu Wojewódzkiego, mianowicie w Krośnie, Przemyślu i Tarnobrzegu.

Plan rozmieszczenia terenowego uchwalony na Zgromadzeniu członków Izby w dniu 10 września 1983 r. zakłada jedynie liczbę 25 adwokatów czynnych na terenie miasta Rzeszowa. W przyszłości adwokaci będą zatrudniani w zespołach położonych w innych okręgach.

3. Spotkanie adwokatów, którzy osiągnęli wiek 70 lat i przeszli na emeryturę z dniem 31 grudnia 1983 r. — z członkami Rady Adwokackiej w Rzeszowie. Z inicjatywy dziekana Rady Adwokackiej w Rzeszowie adw. dra Wiesława Grzegorzczuka odbyło się spotkanie członków Rady z adwokatami, którzy wobec osiągnięcia wieku 70 lat zaprzestali wykonywać zawód w zespołach adwokackich naszej Izby z dniem 31 grudnia 1983 r.

W dniu 16 lutego 1984 r. zebrał się w sali posiedzeń Rady zaproszeni Koledzy-adwokaci emeryci oraz członkowie Rady, by tym, którzy wkraczają już w nieuchronną odmianę losu, w smugę cienia, i którzy w świetle przepisów nowego prawa o adwokaturze z dnia 26 maja 1982 r. zaprzestali wy-

konywać zawód adwokata w zespołach — złożyć wyrazy szacunku i podziękowania za ich pracę.

Uroczystość miała podniosły charakter. W pięknych słowach dziekan Rady powitał czcigodnych Kolegów, podziękował im za trud i wysiłek w czasie wielu lat pracy, a ponadto przyrzekał otaczać nadal opieką wszystkich, którzy wymagać będą jakiegokolwiek pomocy. Dziekan życzył zebranyemu wszystkiemu najlepszemu, dużo zdrowia oraz potraktował spotkanie nie jako pożegnanie, ale jako zachętę do współpracy z władzami adwokatury na platformie działalności samorządowej, dydaktycznej i wychowawczej w odniesieniu do młodej kadry naszego zawodu.

Następnie zabrał głos wicedziekan Rady adw. M. Cincio, który przedstawił krótką historię adwokatury naszego regionu oraz rolę tej adwokatury w dziedzinie kulturowej i jej wkładu w kulturę narodową. Wspomniał również o wielu latach nienagannej pracy odchodzących Kolegów i podkreślił, że bez ich osiągnięć, bez ich wielkiego doświadczenia adwokatura, a w szczególności młodsze pokolenie adwokatów nie miałyby możliwości czego ulepszać, udoskonalać czy też wchłaniać trudnych arkanów wiedzy prawniczej i problemów naszego zawodu.

W imieniu zebranych Kolegów emerytów przemówił najstarszy wiekiem adw. Ludwik Klonowski z Jasła, który podziękował pięknie Radzie Adwokackiej za cenną inicjatywę i zorganizowanie dzisiejszego spotkania. Mówca podkreślił, że chyba ta inicjatywa naszej Rady godna jest naśladowania, tym bardziej że Rada Rzeszowska znana jest w kraju ze swego przyjaznego stosunku do kolegów, którym zawsze służyła wszelką pomocą i otaczała członków swej Izby szczególną opieką.

Następnie dziekan Rady wręczył zebranyemu listy pochwalne w pięknych teczках o nietypowej szacie graficznej

oraz wiązanki kwiatów, podkreślając jednocześnie, że w odniesieniu do tych wszystkich Kolegów podjęta została uchwała Rady, by podziękować ludziom, którzy odeszli z zawodu, za długie lata ich nienaganej i uczciwej pracy.

Wzruszeni Koledzy wymienili serdeczne uściski dłoni z członkami Rady, a spotkanie przy herbatce przeistoczyło się w długie wspomnienia nie tylko z okresu wojny, ale również z okresu osobistych przeżyć poszczegól-

nych Kolegów i ich pracy zawodowej.

Niech ten piękny wieczór pozwoli tym wszystkim Kolegom, którzy jeszcze w pełni sił umysłowych i fizycznych musieli rozstać się z zawodem, na kontynuację kontaktów i dalszej współpracy z władzami samorządowymi, a przede wszystkim z Radą Adwokacką, która to współpraca układała się zawsze jak najlepiej.

adw. Mieczysław Cincio

Izba szczecińska

Sprawozdanie z Walnego Zgromadzenia Izby szczecińskiej. W dniu 28 maja 1983 r. odbyło się sprawozdawczo-wyborcze Zgromadzenie adwokatów Izby szczecińskiej. Było to pierwsze zgromadzenie wszystkich adwokatów Izby, zwołane na podstawie nowego prawa o adwokaturze. W zgromadzeniu udział wzięli liczni zaproszeni goście. Naczelną Radę Adwokacką reprezentował *adw. Józef Kuczyński*.

Przewodniczącym Zgromadzenia został *adw. Alfred Włoch* (w dalszej części zgromadzenia przewodnictwo objął *adw. Jerzy Zaniemojski*), a sekretarzami — *adw. Elżbieta Zaniemojska-Łada-Zablocka* i *adw. Marek Mikołajczyk*.

Przewodniczącymi poszczególnych komisji zostali wybrani: wyborczej — *adw. Zenon Weinert*, mandatowej — *adw. Elżbieta Marecka-Bem*, skrutacyjnej — *adw. Zbigniew Borzym* i *adw. Edward Krzywonos*, a komisji wnioskowej — *adw. dr Roman Łyczywek*.

Sprawozdanie z działalności ustępujących organów samorządowych złożyli: w imieniu Okręgowej Rady Adwokackiej — *dziekan adw. Józef Czyżewski*, Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego — *prezes adw. Antoni Podemski*, Komisji Rewizyjnej — *przewodniczący adw. Witold Baraniewicz*.

Dziekan ORA adw. Józef Czyżewski, uzupełniając pisemne sprawozdanie, zwrócił uwagę na następujące zagadnienia:

Systematycznie pogarsza się sytuacja ekonomiczna zespołów adwokackich. Pomimo wzrostu obrotów średnie miesięczne wynagrodzenie nie uległo zwiększeniu ze względu na szybki wzrost kosztów, a w szczególności składki na ZUS

Następnie *dziekan Rady* zaproponował rozważenie możliwości dysponowania nadwyżkami z funduszków samopomocy koleżeńskiej i szkolenia aplikantów adwokackich na szczeblu okręgowych rad adwokackich. Na zakończenie swojego wystąpienia *dziekan* omówił sprawę domu wczasowego w Niechorzu. Wskazał jednocześnie, że pomimo licznych trudności z wykonawcami obiekt jest już wyposażony i będzie udostępniony do użytku.

W dyskusji nad sprawozdaniami udział wzięli: *adw. dr Roman Łyczywek*, *adw. Jerzy Zaniemojski*, *adw. dr Andrzej Zieliński*, *adw. Lech Koszewski*, *adw. Ludwik Wolender* i *adw. Władysław Szczygieł*. Tematem wystąpień były kwestie związane z zadaniami adwokatury wynikającymi z nowego prawa o adwokaturze, a ponadto sprawa składki na rzecz Rady, w szczególności zaś składki dotyczącej adwokatów nie

wykonujących zawodu w zespołach, sprawa celowości wstrzymania budowy ośrodka czasowego w Niechorzu oraz sprawa podatku od wynagrodzeń adwokatów i uregulowania odpłatności za sprawę z urzędu.

Do poruszonej w dyskusji sprawy budowy ośrodka w Niechorzu ustosunkował się dziekan Rady adw. Józef Czyżewski, uzasadniając celowość dokończenia realizacji tego obiektu.

W końcowej części dyskusji głos zabrał przedstawiciel NRA adw. Józef Kuczyński, potwierdzając celowość istnienia centralnych funduszy samopomocy koleżeńskej i szkolenia aplikantów adwokackich. Uznał też za celowe dokończenie realizacji ośrodka wypoczynkowego w Niechorzu.

Następnie rozpoczęto zgłaszanie kandydatów i wybory do okręgowych organów adwokatury. W wyniku przeprowadzonego głosowania dokonano wyboru władz samorządowych, które przedstawiają się w sposób następujący:

1. Okręgowa Rada Adwokacka:

Dziekan — adw. Józef Czyżewski. Członkowie adw.adw.: Michał Domagała, Janusz Flaszka, Maria Karasewicz, Włodzimierz Łyczywek, Jerzy Marski (wicedziekan), Marek Matjanowski, Edward Rozwałka, Elżbieta Zaniemojska - Łada - Zabłocka. Zastępcami członków ORA zostali adw.adw.: Jakub Gruca, Halina Lange, Elżbieta Marecka - Bem, Ludwik Wolender.

2. Prezesem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego został adw. Antoni Podemski, a członkami tegoż Sądu Dyscyplinarnego adw.adw.: Danuta Golczewska, Wanda Malczewska, Lucjan Mancewicz, Krystyna Matjanowska, Tadeusz Nawrot, Alfred Włoch i Otton Wojtekun; zastępcami OSD zostali wybrani adw.adw.: Zbigniew Borzym, Kazimierz Sibilski i Grażyna Wybranowska.

3. Przewodniczącym Komisji

Rewizyjnej został adw. Lech Koszewski, a członkami Komisji adw.adw. Michał Krzyżankiewicz i Longin Tadeusz, zastępcami zaś adw.adw. Antoni Pełczyński i Tadeusz Sternicki.

4. Mandaty delegatów na Krajowy Zjazd Adwokatury uzyskali adw.adw.: Jerzy Chmura, Barbara Jarmołowicz, Jerzy Marski, Zenon Matlak, Antoni Podemski, Zenon Weinert i Alfred Włoch.

Po udzieleniu absolutorium ustępującej Radzie Zgromadzenie przyjęło uchwałę, w której zawarte zostały następujące postulaty:

- zalecić adwokatom, by w swej działalności zawodowej dokładali wszelkich starań zmierzających do złagodzenia antagonizmów i budowania zgody narodowej,
- zobowiązać Radę Adwokacką do zwołania narady programowej, której przedmiotem powinny być sprawozdania i plany pracy Rady Adwokackiej w zakresie doskonalenia zawodowego,
- zalecić Radzie Adwokackiej powołanie ogólnonizbowej narady na temat zasad etyki i godności wykonywania zawodu,
- zobowiązać Radę Adwokacką do przygotowania okresowych narad z prezesem Sądu Wojewódzkiego i szefem Prokuratury Wojewódzkiej,
- podwyższyć stawkę miesięczną od adwokatów nie wykonujących praktyki — z wyjątkiem rencistów — do kwoty 600 zł,
- zatwierdzić przedstawiony przez ORA — w formie załącznika — plan rozmieszczenia adwokatów,
- zobowiązać Komisję Rewizyjną do wnikliwego zbadania sprawy dotyczącej budowy ośrodka wypoczynkowego w Niechorzu.

Po przyjęciu uchwał przewodniczący Zgromadzenia podziękował wszystkim za udział w zgromadzeniu i zamknął obrady.

adw. Michał Domagała

Izba warszawska

O powstaniu styczniowym

Na dzień 26 stycznia br. Warszawska Rada Adwokacka i jej Klub Adwokata, z udziałem Klubu Adwokatów Piarsarzy, przewidziała zorganizowanie odczytu poświęconego rocznicy powstania styczniowego. Oczywiście termin ten ustalono zawczasu, aby móc należycie spełnić konieczne w takich wypadkach wymagania. Trzeba więc było przygotować rozesłanie i rozplakatowanie zawiadomień, przygotować salę itp.

Tymczasem na trzy dni przed owym czwartkowym wieczorem gruchnęła wieść, że Telewizja wyświetlać będzie głośny i rozreklamowany film „The Day After”. Co robić? Nie da się ukryć, że przestraszyliśmy się takiej konkurencji, myślano nawet o odroczeniu terminu naszego spotkania, ale w końcu przeważył pogląd, żeby spotkania tego w naszej Radzie w Alejach Ujazdowskich nie odkładać.

Odczyt o powstaniu styczniowym wyznaczony był na godz. 19.30, Telewizja zaś zapowiadała film na 21. Trzeba było zatem tak poprowadzić spotkanie, aby zmieścić się z odczytem w ciągu godziny. Największy trud spadł tutaj na barki, a ściślej — na umysł prelegenta adw. dra Zdzisława Krzemińskiego, znanego historyka adwokatury. Jego prelekcja i jej temat był całkowicie związany z odtworzeniem udziału adwokatów w powstaniu styczniowym, kierujących tym powstaniem i odgrywających ogromną rolę polityczną i moralną. W tych warunkach prelegent musiał wyselekcjonować odpowiednio przygotowany materiał, wiadomo zaś jak trudno jest autorowi skracać siebie samego. Adw. Z. Krzemiński zrobił do ofiarne. Dał wykład ścisły, skoncentrował się na jednej z najwybitniejszych postaci tamtego okresu, na mecenasie Henryku Krajewskim.

Postać to nie tylko niezwykła i wy-

bitna, ale zarazem jakże tragiczna. Przypomniat adw. Krzemiński polityczne tło powstania, sprzeczność poglądów głoszących bezcelowość powstańczego zrywu i przeciwstawiających się przelewowi krwi, a z drugiej strony głosy wzywających do walki, choćby przegranej, ale nie daremnej, zapisującej raz jeszcze chlubne karty polskiej historii. Tak było zawsze w naszych dziejach. Polacy umierali za Ojczyznę ...

Wykład trwał ok. 40 minut. Zaledwie tylko czterdzieści minut, a jednak przekazany został klimat polityczny i symbol polskiej walki i męczeństwa mecenasa Henryka Krajewskiego. Mimo filmu zapowiedzianego w Telewizji i wwołującego ogromne zainteresowanie (notabene mocno zawiedzione ...) sala konferencyjna w naszej Radzie zapełniła się licznie słuchaczami. Oni jednak nie doznali zawodu ...

A więc mówił nam prelegent o Henryku Krajewskim. Urodził się w r. 1824, zmarł w 1897. Po studiach prawniczych ukończonych w Moskwie wraca w r. 1846 do Warszawy. Staje się jednym z współtwórców organizacji spiskowej. W r. 1850 zostaje aresztowany i poddany potwornym torturom w czasie śledztwa. Dwukrotnie usiłuje popełnić samobójstwo. Po raz pierwszy, gdy prowadzony na przesłuchanie, zdołał zmylić konwojenta i rzuca się przez okno z drugiego piętra na podwórze. Doznaje wówczas złamania rąk i nóg. Ale przeżył ... I znów śledztwo, znów męka. Targnął się ponownie na życie w sposób niesamowity: Rzuca się głową w dół z pieca, który stoi w celi. Zdołał odgarnąć górne kafle i runął, doznając ciężkich ran głowy i twarzy, szpecącego do końca życia złamania szczęki. I tę mękę też przeżył ...

Wyrok wydany zostaje dopiero w roku 1856. Osiem lat syberyjskiej katorgi. Za skazanym jedzie dobrowol-

nie na zesłanie jego narzeczona Anna z Lewickich Domaszewska. W Irkucku w r. 1858 zawierają związek małżeński. Po zesłaniu wraca do Warszawy, ale już w lutym 1862 roku znów zostaje aresztowany i znów droga wiedzie go na Sybir. Ile tysięcy wiorst przemierzył ten człowiek. Nie zawsze skazanych wieziono, szli pieszo...

Sala słucha w skupieniu. Teraz chyba już nikt nie myśli, aby zdążyć na film. Z. Krzemiński spogląda na zegarek. Będzie jeszcze trzecie zesłanie, o którym stara się mówić krótko.

Po wybuchu powstania styczniowego Henryk Krajewski wchodzi w skład Rządu Narodowego jako dyrektor wydziału spraw zagranicznych (był to odpowiednik ministra). I znów aresztowanie w 1864 r. i znów X Pawilon w Cytadeli. Skazany zostaje na 3-letnie zesłanie.

Po powrocie z tego trzeciego zesłania zostaje wpisany w roku 1870 na listę adwokatów. Po tak potwornych przeżyciach starcza mu sił, woli i charakteru, aby zostać wybitnym cywilistą. Posiada gruntowną znajomość języków niemieckiego, francuskiego, angielskiego i rosyjskiego. Jest gorącym zwolennikiem stworzenia adwokackiego samorządu. Jego wysiłki są jednak bezskuteczne — władze nie udzielają zezwolenia. Powołuje surogat samorządu: Kasę Pomocy Adwokatów.

Umiera Henryk Krajewski w 1897 r., ale umiera w zapomnieniu i biedzie. Jest pochowany na warszawskich Powązkach.

Pozostała wszakże po tym niezwykłym człowieku i adwokacie niezniszczalna pamiątka. Sam Jan Matejko maluje portret Krajewskiego. Jest to portret mężczyzny, którego twarz pokrywa gęsty zarost, długa broda. H. Krajewski ukrywa w niej straszliwe zniekształcenia, blizny, niezatarte świadectwo samobójczych usiłowań.

Wzruszony jest prelegent i wzruszeni są słuchacze, gdy Z. Krzemiński

przypomina, że portret ten pędzła Matejki wisi w Muzeum Narodowym w Warszawie. I rzuca myśl, aby nasza Rada Adwokacka zamówiła replikę portretu i zawiesiła w sali konferencyjnej, tej, w której odbywa się wykład, i aby nadała jej imię „Sali im. Henryka Krajewskiego”. Myślę, że Rada zrealizuje ten zamiar.

Był też w r. 1901 odsłonięty pomnik Henryka Krajewskiego w kościele św. Piotra i Pawła w Warszawie. Nie przetrwał burzliwych dziejów naszego miasta.

Adwokat-historyk Zdzisław Krzemiński mówi jeszcze o procesie Romualda Traugutta i członków Rządu Narodowego. Sądził ich sprawę Sąd Wojenno-Polowy w Cytadeli. Przewodniczył generał lejtnant Lewicki-Leontjew. Pierwszy człon nazwiska wskazuje na polskie pochodzenie. A jednak w tym procesie nie przesłuchano ani jednego świadka, nie dopuszczono obrońców z wyboru, nie dopuszczono nawet obrońców z urzędu. Nie było także aktu oskarżenia, a jedynym dowodem były wymuszone zeznania złożone przed Tymczasową Komisją Śledczą, której przewodniczył pułkownik Teodor Tuchołka. Zeznania wymuszono, stosując tortury psychiczne i fizyczne. W procesie było 23 oskarżonych. Na karę śmierci skazano Romualda Traugutta, Rafała Krajewskiego, Romana Żulińskiego, Józefa Toczyńskiego i Jana Jeziorańskiego.

To był rok 1864. Sprawa z urzędu poszła do II instancji, czyli do Audytoriatu Polowego. To tutaj „dorzucono” zaocznie dalszych dziesięć wyroków śmierci, razem więc piętnaście. Tego było już za wiele nawet dla namiestnika. On to właśnie, osławiony generał adiutant hrabia Teodor Berg, uchylił wyrok Audytoriatu i utrzymał w mocy „tylko” 5 wyroków śmierci.

Wyrok wykonano na stokach Cytadeli w dniu 5 sierpnia 1864 roku o godz. 10 rano. Był to najkrwawszy

proces w ówczesnej Europie i najbrutalniejsze podeptanie prawa. Z miasta przybyło — jak podają kroniki — ok. 30.000 mieszkańców. W chwili egzekucji tłum klęczał i śpiewał: „Święty Boże...”

Trzeba było nielada sztuki, aby to, co tutaj relacjonuję, powiedzieć w ciągu 35 minut.

Dzięki filmowi „The Day After” potwierdziło się doświadczenie, że największą zaletą mówcy jest zwartość i logika konstrukcji. Umiejętność podania materiału w sposób komunikatyw-

ny i sugestywny zarazem.

Po prelekcji aktor scen warszawskich Marek Kondrat recytował monologu Kordiana.

Zebranie prowadził mecenas Henryk Peliński.

Spotkanie w dniu 26 stycznia br. było szczególnie udane, wzbogacające historycznie i intelektualnie temat wiecznie polski, skłaniający do zadumy nad narodowym losem naszych dziejów.

H.N.

LISTY DO REDAKCJI

Do
Redakcji „Palestry”

Starsze pokolenie przekazuje dziedzictwo materialne i duchowe swoim spadkobiercom — młodszemu pokoleniu. Problematyka tego tematu, zawsze aktualnego, jest bardzo rozległa i dlatego aby uniknąć niepotrzebnego pustosłowania, należałoby ograniczyć się do rozważenia trzech zasadniczych kwestii:

Jakie otrzymaliśmy dziedzictwo?

Czy nie zmarnowało je nasze pokolenie?

Kto przejmie to dziedzictwo i czy nie zmarnowawszy go, wzbogaci je o nowe wartości?

Dziedzictwo przejmowane przez kolejne pokolenia jest i materialne, i duchowe.

Dziedzictwo materialne to kraj, w którym żyjemy, jego zasoby naturalne i wytwory pracy poprzednich pokoleń, wzbogacane (czasem marnowane) przez współczesne pokolenia.

Dziedzictwo duchowe to tysiącletnia kultura polska i ideały, dla których walczyli, cierpieli i ginęli najlepsi synowie i córki narodu polskiego, to ideały drogie naszym sercom, a przede wszystkim idea wolności i niepodległości Ojczyzny. Ten święty testament przechodzi z pokolenia na pokolenie, bo — jak to pięknie powiedział Mickiewicz — „Walka o wolność, gdy się raz zaczyna, z ojca krwią spada dziedzictwem na syna”.

A jakie jest nasze dziedzictwo adwokackie?

Jest ono syntezą elementów materialnych i duchowych. Domy i ośrodki wczasowe, których właścicielami są okręgowe rady adwokackie, fundusze samorządu zawodowego adwokatury, biblioteki, wyposażenie zespołów adwokackich — to elementy materialne dziedzictwa adwokackiego. Elementy zaś duchowe tego dziedzictwa to przejęte od poprzednich pokoleń adwokatów i wspólne z nimi umiłowanie ideałów, w imię których pokolenia te walczyły zawsze w pierwszych szeregach żołnierzy wolności, cierpiały i ginęły, to posłannictwo, którego adwokaci są